

ת"פ 45273/08/19 - מדינת ישראל נגד מ' א'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45273-08-19 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ' א'

הנאשמת

ב"כ המאשימה עו"ד גינגולד

ב"כ הנאשמת עו"ד ברגמן

הכרעת דין

כמצוות סעי' 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מיידע בזה כי מצאתי לזכות את הנאשמת, מחמת הספק, מן המיוחס לה בכתב האישום.

1. כתב האישום, המענה לו ועיקר התשתית הראייתית

על פי כתב האישום, במועד הרלבנטי היו הנאשמת ומר פ' (**להלן: "המתלונן"**) בני זוג נשואים, החיים בנפרד. למתלונן בת מנישואיו הקודמים, אשר הייתה באותה עת כבת 11 (**להלן גם: "הקטינה"**). ביום 23.7.18, בשעה 15:30 לערך, הגיע המתלונן יחד עם ביתו לרח' החרמון בבאר יעקב, על מנת למסור לנאשמת מפתחות ולקחת ממנה סך כספי וכן את רכבו, מסוג "קיה" (**להלן: "הרכב"**). לאחר שאמר לנאשמת "שלא תעשה בלגן" בנוכחות הקטינה, נסעה היא מן המקום עם הרכב והמתלונן נסע אחריה עד אשר עקף אותה וחסם את הרכב. בהמשך, ניגש לרכב ודרש מן הנאשמת שתשיב לו את כספו ורכבו. בתגובה החלה הנאשמת לקלל את המתלונן ואת הקטינה ויצאה מן הרכב. מייד ובסמוך נטל המתלונן את מפתחות הרכב. אז החלה הנאשמת להשתולל, לבעוט ברכב, זרקה כסא "סלקל" על הקטינה ופגעה בה, דחפה את המתלונן, קרעה שרשרת שהייתה על צווארו, משכה בשערותיו ושרטה אותו בחזה ובצוואר.

בהתאם, הואשמה הנאשמת בתקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג, לפי סעי' 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עמוד 1

וכן בתקיפה סתם- קטין ע"י אחראי, לפי סעי' 382(ב) לחוק הנ"ל.

במענה לכתב האישום (פ' 24.11.20), אישרה הנאשמת את דבר קיומו של סכסוך בין השניים באשר לרכב. עוד טענה כי המתלון חסם את רכבה עם רכבו, פתח את דלת הרכב, הוציא את המפתח מהסוויץ' ותקף אותה. בתגובה, התגוננה הנאשמת מפניו ותוך כדי התגוננותה נקרעה שרשרת אותה ענד. הנאשמת הכחישה כי תקפה את הקטינה.

ראיות המאשימה נסמכות בעיקרן על עדויות המתלון וביתו; הקלטת שיחת טלפון בין השניים למוקד 100 בעת האירוע (ת/1 והתמלילים ת/1א, ת/1ב); עדות שוטר ודו"ח פעולה שערך עם הגיעו למקום (ת/2), אשר שמע את גרסת המתלון והבחין בסימני שריטות על חזהו; וכן תיעוד צילומי, מזכרים, הודעות ועוד, לרבות עימות, אשר הוגשו בהסכמה (ת/3 ועד ת/11).

ראיות ההגנה נסמכות בעיקרן על עדות הנאשמת; תיעוד שיחת טלפון שקיימה הנאשמת עם מוקד 100 במהלך האירוע (נ/5, נ/5א); התכתבויות "ווצאפ" בינה ולבין המתלון עובר לאירוע ולאחריו (נ/6); סרטון (נ/1) המלמד לשיטתה כי המתלון הפגין כלפיה אלימות בעבר; עדות אם הנאשמת באשר ל- נ/1 והודעות המתלון במשטרה (נ/2-4).

להלן תוצג תמצית ראיות התביעה. התייחסות נוספת לאלה תובא בהמשך, בהתאם לצורך ולהקשר הדברים.

2. תמצית ראיות התביעה

המתלון בעדותו (פ' עמ' 26), ציין כי הוא גרוש מן הנאשמת וכי לשניים ילד משותף. לנאשמת שלשה ילדים מנישואיה הקודמים. בעת מתן העדות היו השניים גרושים, כשברקע סכסוך מתמשך שכלל וכולל מחלוקות על אודות הסדרי ראייה, דרישות כספיות של הנאשמת ממנו ואף "מעצרי שווא" שלו ("היא ירתה לכל הכיוונים מבחינת לעכב לי את החיים" - פ' עמ' 27 שו' 15). עוד ניסתה לדבריו לנתקו מקשר עם גרושתו וביתו הקטינה.

עובר למועד הרלבנטי, השניים נפרדו. המתלון עבר לגור בצורן, במטרה להתגרש, ועם זאת ביקש בשלב מאוחר יותר לבחון אפשרות לשלום בית. במסגרת האמור, שהתה הקטינה בבית הנאשמת ואף לנה בו, אך מאחר ויחסיה עם ילדי הנאשמת לא צלחו, הוא הגיע כדי לקחתה משם.

ביום האירוע הגיע המתלון עם רכב העבודה (**להלן: "הג'יפ"**) ולקח כאמור את ביתו, בעת שהנאשמת במקום עבודתה. בחליפת הודעות בין השניים, הביעה הנאשמת את מורת רוחה על כך שהמתלון לא לקח את בנם המשותף עימו, ואילו המתלון דרש להשיב לידיו את רכבו וסך כספי שנתן לה קודם לכן. המתלון הגיע למקום עבודתה של הנאשמת ולאחר שזו החלה בנסיעה משם, נסע אחריה, כשהקטינה עימו.

בשלב מסוים חסם את הרכב בו נהגה, עם הג'יפ. הנאשמת יצאה ראשונה מן הרכב והוא יצא לאחריה. או אז ניצל את ה"הזדמנות", ניגש לרכב ונטל את המפתח מן הסוויץ'. בשלב זה הבחין בנאשמת כשהיא אוחזת ב"סלקל" ומשליכה אותו לעבר הקטינה, אשר עובר לאמור יצאה מן הג'יפ בבכי וביקשה מן השניים להפסיק את צעקותיהם. הסלקל נזרק לכיוון

ראשה של הקטינה, אך פגע בחלק גופה התחתון, והותיר סימנים.

מייד לאחר מכן חיבק המתלונן את הנאשמת על מנת לרסנה, מלפנים, כשידיה מושטות מטה וכשהשניים בקרבת הג'יפ. בד בבד הנאשמת "השתוללה", שרטה אותו בחזהו, קרעה את חולצתו ושרשרת שענד (ת/4 א' ו-ב'), ואף בעטה עם רגלה בג'יפ (ת/4ג' ו-ד'). לדבריו, היו ביניהם "...חילופי מהלומות חצי שעה כאילו אנחנו במכון אגרוף" (עמ' 31 שו' 29). המתלונן פגע בנאשמת עם מרפקו וזו ניסתה לבעוט בקטינה, אך לא הצליחה להגיע אליה. לאחר שביתו נכנסה לג'יפ, נעל המתלונן את הרכב והחל לנסוע מן המקום, תוך שהוא רואה במראה האחורית כי הנאשמת בועטת ברכב. בשלב זה התקשר עם ביתו למשטרה (ת/1). כשהונחה להישאר במקום, חזר אליו עד בוא השוטרים.

בחקירתו הנגדית אישר כי הנאשמת התקשרה למשטרה בטרם הוא וביתו עזבו את המקום- קרי, לפני שהוא וביתו התקשרו. במענה לשאלה האם הוא גבר מוכה השיב בחיוב. לדבריו הוא מעולם לא נקט אלימות כלפי הנאשמת, על אף העולה לכאורה מן הסרטון נ/1 (- ראו הרחבה להלן). המתלונן אישר כי הוא חסם את הנאשמת בנסיעתה והתכוון להותירה במקום בלי יכולת לנהוג ברכב. הדבר מוצדק לטעמו, שכן מדובר ברכב שנגנב ממנו. בעימות (ת/11, שו' 32-33) טען המתלונן כי הסלקל נזרק ע"י הנאשמת ופגע בראשה של הקטינה. בהודעתו (נ/2 שו' 46) טען כי הסלקל פגע בידה. כשנשאל כיצד גרסאות שונות אלה מתיישבות עם גרסתו לפיה הסלקל פגע בחלק הגוף התחתון, השיב בין היתר כי הוא לא פיזיקאי וכי הנאשמת כנראה לא חישה את הזריקה (עמ' 44 שו' 1). בהמשך השיב כי הסלקל פגע בחלק גופה העליון (שם, שו' 18). לדבריו הוא לא נגע בסלקל, אך משעומת עם כך שבהודעתו מסר כי הוא העיף אותו באוויר, אישר זאת, בציינו כי הנאשמת ניסתה לזרוק את הסלקל על הקטינה "כמה פעמים" (עמ' 45, שו' 21). כשנשאל מדוע לא אמר זאת עד לעדות השיב כי תמיד אמר זאת. לדבריו הוא הבחין בחבלות שנגרמו לקטינה במהלך השבוע שלאחר האירוע. משנשאל מדוע לא ציין זאת בדצמבר 2018 (מועד העימות, כארבעה חודשים לאחר האירוע), לא מסר מענה ענייני (עמ' 46-47). המתלונן הכחיש כי גרם לשריטה מעל עינה של הנאשמת, על אף שמדו"ח הפעולה (ת/2) עולה כי הוא ציין בפני השוטר שככל הנראה הוא שעשה זאת (עמ' 48-49).

בחקירתו החוזרת ציין המתלונן כי הוא היה ציני בציינו כי הנאשמת זרקה את הסלקל כמה פעמים. האמת, לדבריו, היא כי הסלקל נזרק פעם אחת, לעבר ראשה של הקטינה וכי הוא ראה אותו "על הרגליים".

הקטינה העידה (פ' עמ' 8), כי יחסיה עם הנאשמת לא היו תקינים כל העת. ביום האירוע שרר וויכוח בין אביה, המתלונן, ולבין הנאשמת. הנאשמת כעסה על כך שהמתלונן לא לקח איתו לעבודה את בנם המשותף, כבן חצי שנה באותה עת. באירוע, הנאשמת והמתלונן עצרו את רכביהם בקרבת תחנת אוטובוס. אביה יצא ראשון מרכבו, ניגש לרכב הנאשמת וביקש ממנה לצאת. לאחר שיצאה שניהם צעקו, בעודם שוהים בין כלי הרכב ולבין תחנת האוטובוס. הנאשמת דחפה את אביה בכתפיו ולאחר מכן "סוג של זרקה" את הפלאפון שלו מעבר לגדר. הקטינה נטלה אותו מהרצפה וביקשה להפריד ביניהם. בשלב זה הנאשמת דחפה אותה עם יד אחת, פתחה את דלת הרכב וזרקה עליה את הסלקל עם שתי ידיה. הסלקל פגע בשתי ברכיה. לאחר מכן הנאשמת בעטה בה מאחור בשוק רגל שמאל. כתוצאה מכך הקטינה מעדה קדימה, נבלמה ע"י הרכב ונפלה "עם הברכיים". לדבריה היא לא ציינה זאת במשטרה משום שחששה מלומר דברים שיכולים לעשות לה רע. עוד ציינה כי הנאשמת ניסתה להשתחרר מאחיזתו של המתלונן. לדבריה בעת שהיא ואביה נסעו לתחנה היא ראתה את הנאשמת, כשהיא מחוץ לרכב, שורטת את עצמה באזור העין- אין היא זוכרת האם בזו הימנית או השמאלית. העדה התקשרה למשטרה (ת/1) לבקשת אביה.

בחקירתה הנגדית, סירבה לאשר כי אביה חסם את הנאשמת בנסיעתה, או כי הוא הוציא את מפתח הרכב מהסוויץ'. עוד השיבה כי הסלקל לא פגע בראשה או בידה, אלא בברכיים, וכי נותרו סימנים כתוצאה מכך. היא לא עדכנה את אביה באשר לסימנים. לא נותר סימן מהבעיטה.

3. תמצית ראיות ההגנה

הנאשמת העידה באופן המתיישב עם גרסתה בחקירותיה ובעימות (ת/9-11). תמצית גרסתה היא, כי הקטינה לנה בביתה עובר ליום האירוע. בבוקר, ילדיה הגדולים שהו בקיטנה ואילו התינוק היה אצל מטפלת. בעודה בעבודתה במשק בית, בשיחה טלפונית, שמעה הנאשמת מפי הקטינה כי אביה צפוי לבוא ולקחתה. הנאשמת הופתעה מכך וכעסה, משום ששמעות הדבר כי ילדיה יוותרו ללא יכולת להיכנס הביתה בשובם. על רקע האמור השניים התווכחו בהתכתבויות שונות (נ/6). ביציאתה מהעבודה הבחינה במתלון וביתו והחלה בנסיעה. כעבור זמן מה המתלון חסם אותה ויצא מרכבו אליה. בשלב זה התקשרה למשטרה (נ/5, נ/5א'). בעודה משוחחת עם המוקדנית המתלון פתח את הדלת (- בעימות ציינה כי מדובר בדלת הנהג), נטל את תיקה שהיה מונח על כסא הנוסע, נטל ממנו 5,000 ₪, זרק את התיק פנימה, והוציא את המפתח מהסוויץ'. המוקדנית שמעה את כל ההתרחשויות. המתלון החל מתרחק מן הרכב בעוד הנאשמת אחריו. המתלון נעל את הרכב בעוד תיקה בתוכו. בד בבד הקטינה יצאה מן הג'יפ ונעמדה לידו. המתלון נעתר לבקשת הנאשמת ופתח את הרכב על מנת שתוכל להוציא ממנו את הסלקל, לאחר שאמרה כי בכוונתה לצלצל לאחיה ולהזמין מונית. בשלב בו הוציאה את הסלקל, כשחלק מגופה בתוך הרכב, הרגישה כי המתלון אוחז באחת מזרועותיה (אין היא זוכרת במי מהן). הנאשמת הרגישה בלחץ וכאב וזרקה את הסלקל למרחק כ- 80 ס"מ. לאחר מכן המתלון החזיק בה מאחור והיא ניסתה להדוף את ידיו. עוד ציינה כי תפסה בחולצתו שנקרעה, כמו גם השרשרת. לדבריה כל מעשיה נעשו כהגנה עצמית. המתלון הוא אדם אלים. אין מדובר בתלונה ראשונה שלה נגדו והיא אף נעצרה בגללו בעבר.

בחקירתה הנגדית טענה כי היא התקשרה למשטרה בעת האירוע כסוג של הגנה, על רקע היכרותה את המתלון. בעת שאמרה למוקדנית כי המתלון תוקף אותה, הוא עדיין לא עשה זאת פיזית, אך היא חשה מותקפת. בהמשך הבהירה כי הסלקל פגע באספלט וכי לא הייתה לה כוונה לפגוע במישהו. עוד הכחישה כי בעטה בקטינה. את שיחת הטלפון ת/1 הגדירה כהצגה של הקטינה, בתיאום עם אביה. הנאשמת אישרה כי שרטה את המתלון, כחלק מהגנה עצמית, בזמן שניסתה להשתחרר מאחיזתו. עוד אישרה כי בעת שהמתלון פסע לעבר הג'יפ, כשהרכב בו נסעה נותר נעול ותיקה בתוכו, היא בעטה ברכב על מנת שיחזור ויפתח את הרכב, בלי כוונה לגרום לנזק, אלא מתוך מצוקה בהינתן כי בנה התינוק מצוי אצל מטפלת העתידה לסיים את עבודתה ומבלי שיש בידי הנאשמת טלפון להתקשר אליה.

עדות אם הנאשמת והסרטון נ/1- אין חולק כי עניינו של הסרטון נ/1 באירוע נפרד, בגינו הוגש כתב אישום נגד המתלון, אשר היה תלוי ועומד בעת עדותו לפניי. אם הנאשמת העידה כי היא שצילמה את הסרטון באמצעות הטלפון הנייד (עמ' 67). בעת חקירתה הנגדית של המתלון, הציג הסניגור בפניו את הסרטון (עמ' 35 ואילך), לשיטתו, על מנת להפריך את טענת המתלון לפיה הוא מעולם לא נקט אלימות כלפי הנאשמת. התובע התנגד להצגת הסרטון בטענה כי הוא אינו רלבנטי וכי זכותו של המתלון שלא להפיל את עצמו, בשים לב להליך האחר. לאחר שהעמדתי את העד על זכויותיו, השיב כי הוא נכון להשיב לשאלות הסניגור בין אם יקבל חיסיון מפני הפללה עצמית ובין אם לאו. מצאתי להורות כי העד אינו חייב להשיב מענה לסניגור באשר לסרטון אך אם יבחר להשיב, כל שיאמר לא ישמש נגדו כראיה בהליך אחר. לאחר כל האמור העיד המתלון כי באירוע מושא הסרטון הנאשמת אחזה בידה בסכין בקרבתו ובקרבת בת זוגו,

לדבריו על אף צו הרחקה. משכך בעט בסכין שהייתה בידה על מנת לנטרל סכנה. המתלונן נותר איתן בתשובתו לפיה לא נקט אלימות כלפיה.

4. תמצית טיעוני הצדדים

לשם יעילות ומניעת כפל, טיעוניהם הפרטניים של הצדדים יוצגו בעיקרם בלבד, כחלק מן הדיון להלן בפרק המסקנות. באופן כללי ובלתי ממצה יצוין כי כל צד בתורו טען למהימנות העדים מטעמו, בהצביעו על סתירות בגרסאות האחר.

לשיטת המאשימה עדויות האב וביתו מהימנות ומתיישבות האחת עם רעותה. לקטינה, בניגוד לנאשמת, אין סיבה לשקר. עדותה מגובה בשיחה ת/1. הנאשמת לא טענה להגנה עצמית עד לעדותה ותנאי סייג זה לא הוכחו. עוד עתרה המאשימה בסיכומיה להרשיע את הנאשמת גם בשל כך שבעטה בקטינה- עובדה שלא נזכרה באישום- וזאת מכוח סע' 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

הנאשמת ביקשה לקבל את עדותה כמהימנה וכעקבית ביחס לדבריה בעת חקירתה ובעימות. עדות המתלונן נעדרת לשיטתה כל אמינות או מהימנות בשל זדון מכוון. עדות הקטינה אינה מהימנה בין משום שהעדר אמינותה נובע כולו או חלקו מזדון ובין משום שנובע משגגות שמקורן במיהות העדה, כילדה בת 11 לערך בעת האירוע. בניגוד לנטען, הנאשמת טענה להגנה עצמית כל העת. יש לדחות גם את הבקשה להרשעה בעובדות שלא נזכרו באישום. לא ברור מדוע המאשימה לא ייחסה לנאשמת מכוח אותו היגיון גם עבירת שיבוש, לאור טענת הקטינה לפיה הנאשמת שרטה את עצמה; תקיפה- לאור הטענה בדבר בעיטות במתלונן או היזק בזדון בנוגע לפלאפון.

5. דיון והכרעה

לאחר ששמעתי בקשב רב את העדים ובחנתי היטב את כלל הראיות וטיעוני הצדדים, מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעל לספק סביר את אשמת הנאשמת.

הצדדים לא טענו באשר ליסודות העבירות בהן מואשמת הנאשמת, או באשר לטיבו של סייג ההגנה העצמית. בהעדר מחלוקת באשר לטיבם של אלה, לא ארחיב בדבר.

עם זאת, יוזכר בתמצית כי הוראות החיקוק הרלבנטיות לעניין סייג ההגנה העצמית קבועות בסע' 34, יד ו- 34 טז לחוק העונשין התשל"ז-1977. ששת התנאים שבהתקיימותם חל הסייג בוארו בפסיקה והם: תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה ממשית לפגיעה בחייו, חירותו, גופו או רכושו של המתגונן או זולתו; מעשה ההתגוננות היה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה; המתגונן לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; הפעולה בה נקט הייתה נחוצה לשם הדיפת התוקף, בהעדר חלופה מלבד שימוש בכוח וכן קיומו של יחס פרופורציונאלי וראוי בין הנזק הצפוי מפעולת ההדיפה לנזק הצפוי מפעולת התקיפה (ע"פ 4784/13 ניר סומך נ' מדינת ישראל, מיום 18.2.16, סע' 160 ואילך).

5.1 אופן בחינת הראיות

לאור סע' 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 והפסיקה הנוגעת בו (ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' עמוד 5

פלוני, מיום 1.9.08), בחנתי את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת בזירות הרבה הנדרשת, כמו גם מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות בנפרד והשתלבותה במכלול הראיות.

ככלל, מתחרות שתי גרסאות סותרות: עדויות המתלונן וביתו מחד, למול עדות הנאשמת, אשר צמצמה את יריעת המחלוקת, מנגד. כל צד טען כי עדי האחר נגועים באינטרס לשקר וברצון "להשחיר" (כך למשל, כל צד טען כי השיחה שקיים האחר עם מוקד 100 לא הייתה אלא "הצגה" מגמתית). אין ביתר הראיות כדי להכריע את הכף. חשיבותן תימדד בשים לב להשתלבותן, אם בכלל, במי מן הגרסאות וביחס אליהן. ה"רשומון" מחייב איתור עוגנים של וודאות, ככל הניתן.

הלכה היא, כי בנסיבות מעין אלה, לצרכי הרשעה, על בית המשפט לא לשאול את עצמו, מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד המפליל, או הנאשם, אלא לשאול עצמו האם מהימנות גרסתו של העד עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו (ע"פ 5019/09 **דביר חליוה נ' מדינת ישראל**, מיום 20.8.18, סע' 41). ההכרעה אינה תולדת השוואת כמות הסתירות בכל עדות, למול העדות האחרת. הדגש לעולם הוא על קיומו, או העדר קיומו, של "יש" ראייתי ממשי, המבסס את תזת המאשימה, כבסיס לכל.

בד בבד, לשם ביסוס תחולת סייג ההגנה העצמית, די לנאשמת לבסס ספק סביר.

זאת ועוד. בהעדר ראיה מהימנה, כתיעוד צילומי או עדות עד נייטרלי, בחינת עדויות עדים בעלי עניין מחייבת זהירות יתר. יש ליתן משקל לסערת הרגשות בה היה נתון כל עד, להטיות מודעות ובלתי מודעות, כרצון טבעי לגמד איש מתרומתו להסלמת האירוע (בין בתפיסתו הפנימית ובין בהצגת הדברים כלפי הסביבה והרשויות); ל"מטען" האישי אותו מייבא העד באופן בו הוא מפרש את מעשיו וכוונותיו של האחר ולמגבלות הזיכרון האנושי.

על רקע האמור, פערים מסוימים בגרסאות העדים ואף בגרסאות אותו עד עצמו, ניתנים להבנה, בגבולות הסביר ואין בהם בהכרח כדי להצביע על העדר מהימנות. בד בבד עם בחינת כל פרט, אמירה וסתירה, הדגש הוא על ראיית הדברים כמכלול. יש לבחון האם חלקי התצרף, הגם שחסרים, מרכיבים את חלקיה המהותיים של התמונה, או שאין די בהם לשם קביעת וודאות במידה מספקת, הנדרשת בפלילים, להבהרתה (ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, מיום 22.4.10, סע' 50 לחוו"ד כב' המשנה לנשיא נאור, כתוארה אז).

את הראיות יש לבחון אם כן, מבעד לפריזמת כללים אלה.

5.2 הערכת מהימנות העדים, קביעת ממצאי עובדה ומסקנות

ככלל, הן המתלונן וביתו והן הנאשמת, העידו ברוגע ובמתנינות. דיבורו של המתלונן היה שקט והתנהלותו נחזיתה בעיקרה כנוטה למופנמות. הקטינה- כבת 13 בעת עדותה, העידה תוך יצירת קשר עין. שפת גופה ומבע פניה תאמו את המתואר על ידה. הנאשמת העידה תוך הפגנת שליטה ואיפוק, גם ברגעים בהם ניכר היה כי היא "חווה מחדש" רגעים שהיו קשים לה, כששפת גופה ומבע פניה מתיישרים עם מהימנות. גרסתה הייתה ככלל עקבית ובעלת היגיון פנימי.

משכך, בכל הנוגע להתרשמות חיצונית מן העדים, לא נמצא דבר מה משמעותי שיש בו כשלעצמו כדי לחזק מסקנה בדבר מהימנות מי מהעדים.

5.2.1 הערכת עדות המתלון

לאור התרשמותי הישירה מעד זה ולאור תוכן עדותו, מצאתי כי נפלו אי דיוקים בדבריו, גם בסוגיות שאינן בליבת המחלוקת, המשליכים על מהימנותו. כך למשל, ציין בתחילת עדותו, לא אחת, כי אין לו מושג מדוע הנאשמת לא עקפה אותו לאחר שעצר את רכב. בכך ניסה לטשטש מן העובדה אותה אישר לאחר מכן, לפיה הוא חסם את דרכה- נתון העולה גם מלשון כתב האישום. בהמשך ציין על דרך ההפרזה, כי היו בין השניים "חילופי מהלומות" שנמשכו "חצי שעה כאילו אנחנו במכון אגרוף", בעוד ברור כי עסקין באירוע קצר מועד. עוד התכחש העד לכך כי הוא גרם לשריטה בקרבת עינה של הנאשמת, על אף שהודה בפני השוטר כי ככל הנראה הוא שגרם לה (ת/2).

יש לזכור כי המתלון נחקר באזהרה, וכי הוא ביקש מביתו להתקשר למשטרה לאחר שהנאשמת עשתה כן. אין בנתונים אלה לבדם כדי ללמד על העדר מהימנות, ועם זאת הם מתיישבים עם האפשרות לפיה העד ביקש להמעיט מתרומתו להסלמת האירוע. עם זאת, לא מצאתי לייחס לעד העדר מהימנות, לאור העולה מן הדו"ח ת/2, כי לכאורה הריב החל כשהשניים בתוך הרכב. השוטר רשם נתון זה כעולה מדברי הנאשמת והמתלון גם יחד. בהינתן כי איש מהם לא טען כאמור, אין זאת אלא כי השוטר שגה בהבנת הדברים.

מצאתי לדחות את טענות ההגנה לפיהן המתלון הוא "אדם אלים", למצער במידה שיש בה לבדה כדי ללמד על העדר מהימנותו בכל הנוגע למחלוקת שלפניי. לא מצאתי לקבוע כי הסרטון נ/1 מלמד כאמור בהכרח. לכאורה ניתן להסיק כי המתלון בעט בידה של הנאשמת עת החזיקה בסכין, באירוע אחר, בגינו הוא מואשם בעת הזו. מדובר באירוע בודד אשר אפשר ומתיישב עם טענתו בדבר הגנה עצמית. אין בו כדי ללמד על דפוס פעולה.

בהקשר אחר טענה ההגנה, כי המתלון הודה כי היה אלים, כעולה מן התמליל ת/1ב. מצאתי כאמור כי קיימת עמימות בשמיעת הנאמר. ספק זה פועל "לזכותו" של העד, מה גם שאף אם הודה אין, גם בכך, כדי להצביע על דפוס חוזר.

המתלון העיד כי הנאשמת היא שיצאה ראשונה מרכבה לעברו, אלא שהקטינה העידה- כפי עדות הנאשמת- כי הוא שיצא ראשון מרכבו. מעדות המתלון עלה בבירור כי הוא חסם את נתיב נסיעתה של הנאשמת, הוציא את מפתח הרכב מן הסווץ', ובחר להותירה במקום כשהרכב נעול. לשיטתו היה מוצדק לפעול כך שכן רכבו "נגנב" על ידה. עוד העיד כי הוא ביקש לקבל בחזרה את כספו. המתלון נמנע בעדותו מלהתייחס לטענה כי הוא נטל מתיק הנאשמת את הכסף שהיה בו, אך עדותה לפיה הוא עשה כן מהימנה עליי, כמתיישבת עם רצונו המוכח לעשות כן.

עדות המתלון בכל הנוגע להשלכת הסלקל לעבר הקטינה נגועה בסתירות מהותיות שאינן ניתנות ליישוב. לא למותר יהא להזכיר, כי לא הוצגה ראיה באשר להיוותרות סימנים על גופה של הקטינה, בדמות תעודה רפואית או תיעוד צילומי. בעדותו טען המתלון, כי הסלקל הושלך לעבר פלג גופה התחתון של הקטינה. בחקירתו מיום האירוע טען כי הסלקל פגע בידה. חודשים ספורים לאחר מכן, בעימות, טען כי פגע בראשה. לא נשמע מפיו כל הסבר סביר לסתירות אלה. חלף זאת השמיע תשובות תמוהות תוך ציניות מופגנת (-הוא אינו פיזיקאי; הנאשמת לא חישה את הזריקה). עוד נמנע

מלהשיב מענה ענייני לסתירה בין עדותו לפיה הוא לא נגע בסלקל, למול אמירתו בחקירה כי העיף אותו באוויר- טענה שלא נשנתה ע"י ביתו, או ע"י המתלוננת. מכאן המשיך לאמירה לפיה הנאשמת ניסתה לזרוק את הסלקל על הקטינה "כמה פעמים"- אמירה ממנה חזר בו בחקירתו החוזרת, בד בבד עם טענה כי הסלקל נזרק לעבר ראש הקטינה אך הגיע לרגליה. פעמיים נדרש בית המשפט להעיר לעד כי מתן תשובות ציניות, אינו מסייע להבנת גרסתו. הקלות בה מסר העד בביטחון כי היו מספר ניסיונות לזרוק את הסל וכי הוא אף אמר זאת כמה פעמים (- הוא לא אמר זאת) בעוד דקות לאחר מכן מסר היפוכו של דבר, מטרידה מהווה דוגמה נוספת להעדר מהימנות.

תמיהה נוספת שנותרה ללא מענה, נוגעת בטענת המתלונן לפיה הוא הבחין בחבלות שנגרמו לקטינה במהלך השבוע שלאחר האירוע. טענה זו אינה מתיישבת עם עדות הקטינה, לפיה היא לא הראתה לאביה את הסימנים שנותרו לה לדבריה, כשם שאינה מתיישבת עם גרסתו בעת העימות, בדבר פגיעת הסלקל בראש הקטינה.

באשר לנזק הנטען לג'יפ- מעדות המתלונן עצמו עולה כי הנאשמת בעטה בג'יפ תוך כדי "השתוללות" ולא דווקא מתוך כוונה לפגוע בו (פ' עמ' 32 שו' 15). לא הוצגה ראיה לנזק לג'יפ, גם מן התמונות ת/4ג' ו-ד'.

בשולי הדברים אציין, כי תמיהה עלתה גם מטענת המתלונן- עליה חזרה גם הקטינה- לפיה הנאשמת כעסה על כך שהוא לא לקח עימו את בנם בן ששת החודשים איתו לעבודה. עדות הנאשמת לפיה התינוק היה אצל מטפלת באותה עת, לא נסתרה. בלתי סביר כי האם ביקשה כי התינוק יהיה עם האב בעבודתו (בתחום החשמל, לדברי הקטינה).

5.2.2 הערכת עדות הקטינה

אין בידי לקבוע פוזיטיבית, כי כל עדותה של הקטינה הייתה בלתי אמינה, בכוונת מכוון להפליל לשווא את הנאשמת. הוא הדין באשר לטענה לפיה שיחתה ושיחת אביה למוקד לא הייתה אלא "הצגה". עם זאת, האפשרות לפיה ניסתה לעשות כן מתיישבת עם העולה ולו מחלקים מעדותה. יתרה מכך, תמיהות וסתירות משמעותיות בעדותה מלמדות על כך גם אם עסקינן בעדה אמינה לשיטתה, אין עדותה מהימנה דייה לשם ביסוס הרשעה. סביר והגיוני כי הקטינה הזדהתה עם אביה באופן מוחלט, כי היא חוותה חוויה שטיבה מעורבות באירוע אלים (הדבר ניכר בקולה ובדבריה בשיחה עם מוקד 100) וכי הייתה לכך השפעה על אופן מסירת עדותה.

ליבת עדות הקטינה היא טענתה לפיה הנאשמת השליכה לעברה את הסלקל, אשר פגע ברגליה. מטענה זו לא חזרה בה. עם זאת, פגמים, תמיהות וסתירות בעדותה מקשים על קבלתה כמהימנה:

הקטינה לא אישרה כי אביה חסם את נתיב נסיעת הנאשמת והוציא את מפתחות הרכב, בין משום שלא ראתה זאת ובין משום שביקשה למזער מחלקו בהסלמת האירוע.

טענת הקטינה לפיה הנאשמת שרטה את עצמה- קרי, כי נקטה במניפולציה שתכליתה להפליל לשווא את המתלונן, אינה מתיישבת עם עדות הנאשמת ודברי המתלונן בפני השוטר, המלמדים כי הוא שגרם לשריטה. מניפולציה נטענת זו

אף אינה מתיישבת עם הודיית הנאשמת באלימות בה נקטה כלפי המתלון, כהגנה עצמית.

עדות הקטינה באשר לזריקת הפלאפון של אביה ע"י הנאשמת לא נשמעה מפי המתלון עצמו. הוא הדין באשר לטענה כי הנאשמת בעטה בו, או כי דחפה אותו.

עדות הקטינה לפיה הנאשמת דחפה אותה, לא נשמעה אף היא מפי המתלון. עדותה הכבושה לפיה הנאשמת בעטה בה ברגלה, עומדת בסתירה לעדות האב, לפיה הנאשמת ניסתה ללא הצלחה לבעוט בה, וכי הדבר לא עלה בידה בשל המרחק.

לכבישת עדות נודעת משמעות ראייתית לחובת הכובש. הקטינה מסרה הסבר לכבישת עדותה ברכיב זה ולפיו היא חששה מלומר דברים במשטרה שיכולים היו להרע לה. איני מקבל הסבר זה כסביר. על אף כל מידת הזהירות וההכלה בהינתן גילה הצעיר של העדה, עדיין עסקינן בהסבר שאינו מתיישב עם ההיגיון. לא ברור כיצד טענה לפיה הנאשמת בעטה בקטינה יכולה להרע לקטינה, ובמה שונה עניין זה מהטענה בדבר השלכת סלקל לעברה.

5.2.3 הערכת עדות הנאשמת

כזכור, תנאי לביסוס הרשעה, הוא קבלת עדויות המתלון וביתו כמהימנות דיין, בעצמה שמעבר לספק סביר, בעוד די לנאשמת לעורר ספק סביר ביחס לטענת ההגנה העצמית. בצל הפגמים והסתירות המהותיות בעדויות השניים, בולטת מנגד מהימנות ליבת גרסתה של הנאשמת. מצאתי את עדותה עקבית והגיונית, באופן המתיישב עם חלקים בעדות המתלון. כך הדבר באשר לכל חלקי האירוע, ובכל הנטען באשר למעשיה. גם אם קיימת ולו לכאורה סתירה בין אמירה כזו או אחרת לרעותה אין בה כדי לגרוע מתמונת המצב הראייתית.

5.2.4 ממצאי עובדה ומסקנות

נשוב ונזכיר: לשם זיכוי הנאשמת די בכך שראיות המאשימה לא הוכחו ואין הכרח בקבלת ראיות הנאשמת במלואן. מצאתי את עדויות המתלון וביתו רחוקים מאותה "נקודה" שמעבר לה ניתן לקבוע כי יש בהם את אותה איכות ועצמה הנדרשים לשם הרשעה בפלילים.

הן עדות המתלון והן עדות הקטינה נגועים בסתירות, כל אחת ביחס לעצמה וביחס לרעותה, כמו גם פגמים ותמיהות, שאינם ניתנים להסבר. בשל כל אלה לא נפרסה תשתית ראייתית אחידה וברורה שדי בה לשם הרשעה. נהפוך הוא. חיבור העדויות מחליש מאפשרות זו. מנגד, עדות הנאשמת איתנה ומהימנה דיה במידה העולה על עדויות האב וביתו.

לאור האמור אני מוצא לקבוע כי המתלון חסם את רכב הנאשמת, יצא לעברה בעודה ברכב, נטל בניגוד לרצונה את מפתחות הרכב ואת סך הכסף שהיה עימה והחל לעזוב את המקום. בכך הפגין אלימות כלפי מי שהייתה רעייתו. לנתון זה בדבר היות השניים נשואים משמעות גם באשר להיבט הרכושי, בכל הנוגע לרכב ולכסף אותם ביקש למנוע מן הנאשמת. יש בו כדי להפחית מטענת המתלון בדבר "זכותו" לנהוג כאמור.

אני מקבל כמהימנה את עדות הנאשמת, לפיה היא חשה מותקפת בסיטואציה וכי סופם של דברים יעיד. עוד אני מקבל כמהימנה את עדותה לפיה היא ביקשה להוציא את הסלקל בעודה במצוקה וכי הסלקל הושלך על ידה בתגובה לאחיזת המתלונן בזרועה. לא הוכח כלל ועיקר כי הסלקל הושלך לעבר הקטינה מתוך כוונת הנאשמת לפגוע בה או תוך מודעות לאפשרות שכך יהא. היסוד הנפשי שבעבירה תקיפת קטין לא התגבש. הסלקל הושלך כחלק ממאבק. לנוכח העמימות הראייתית אף אין וודאות כי אכן פגע בקטינה, אך אם פגע, הדבר לא נעשה כאמור, בעבירה.

אני מקבל כמהימנה את עדות הנאשמת לפיה היא פעלה בנסיבות כהגנה עצמית כלפי המתלונן. המתלונן הוא שיצר מלכתחילה את הסיטואציה האלימה והסלים אותה. גם השלכת הסלקל גרמה בפועל להסלמה, הגם שלא במתכוון. לא הוכח כי המאבק הפיזי בין השניים היה תולדה של תקיפת הנאשמת את המתלונן.

6. סיכום

סופם של דברים הוא, כי לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, נותר בליבי ספק בדבר אשמת הנאשמת.

אשר על כן מזוכה הנאשמת, מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ו סיוון תשפ"א, 06 יוני 2021, במעמד הצדדים.